

Розуміння ПТСР

Відтоді, як брат мого батька, мій дядько, потрапив до психіатричної лікарні в 1970-х роках через «синдром Індії» - синдром, на який страждали багато голландських військових після того, як їх відправили до Голландської Ост-Індії (нині Індонезія) в 1940-х роках. Голландська Ост-Індія була голландською колонією протягом сотень років, але зараз бореться за свою незалежність. Мій батько, 1925 року народження, який ледве врятувався від смерті під час бомбардування взимку 1944-1945 років, перебуваючи в німецькому полоні, був змушений поїхати туди в листопаді 1946 року і залишився там на три роки, а його молодший брат поїхав пізніше.

Моєму батькові пощастило, бо він працював у штабі. Моєму дядькові пощастило менше, він був солдатом і регулярно патрулював джунглі, де ворог міг бути скрізь, тому під час патрулювання вони повинні були бути якомога тихішими.

Одного разу в джунглях щось сталося з моїм дядьком, величезна змія безшумно спустилася з дерева, головою вниз, поруч з головою мого дядька. Дядько завмер. Брат-солдат відрубав голову змії клевангом, стріляти було заборонено, і вони пішли далі.

А потім інші речі, які очікували від солдатів під час війни, накопичення травм, і після війни ніхто ніколи не говорив про те, що вони пережили під час тієї чи іншої війни, вони просто продовжували йти далі.

Так було і в родині моєї матері. Моя мати розповідала мені жахливі речі, через 75 років після Другої світової війни, але тільки тому, що вона була в жахливому стресі через літаки Другої світової війни в повітрі під час святкування 75 років свободи. Вона народилася в 1934 році.

Після війни все здавалося нормальним, дядько працював, одружився і мав сім'ю з п'ятьох дітей, трьох хлопчиків і двох дівчаток.

У 70-х роках все пішло не так, у нього почалися кошмари, він звернувся до лікаря, спочатку ліки, але все пішло ще гірше. Кошмари були настільки жахливими, що він почав битися уві сні, і ніхто не міг його розбудити. Зрештою, його дітям довелося тримати його в руках, щоб моя тітка могла зробити чоловікові ін'єкцію, щоб заспокоїти його.

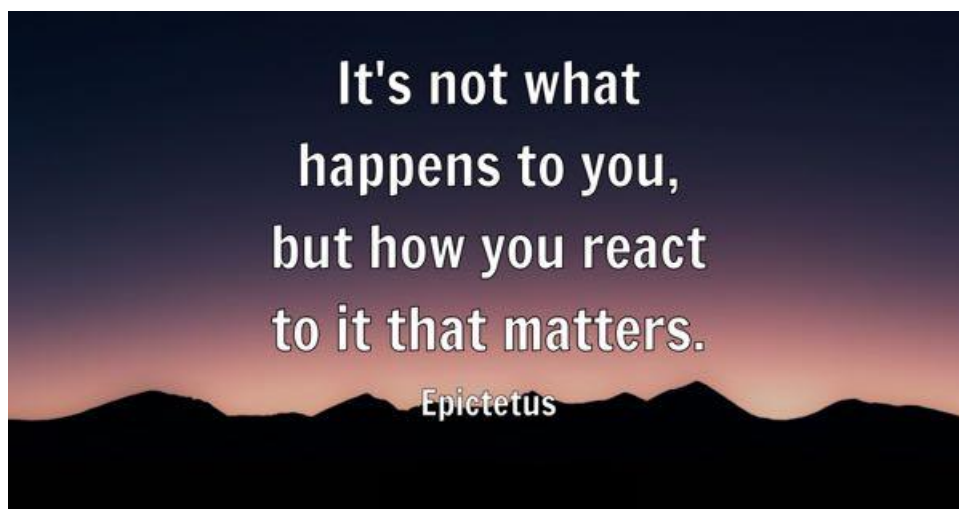
Згодом стало зрозуміло, що деякі з його дітей також зазнали впливу травми батька. Один син завжди хотів бути кращим у класі, якщо це не вдавалося, він вчився більше, довше і до такої міри, що це було ненормально, потрібна була психіатрична допомога. Іншому синові було близько 40 років, коли одного разу він прокинувся і почав кричати, його дружина не могла з ним впоратися і розмовляла по

телефону з лікарем, коли він пройшов повз неї з криком, пішов на кухню і зарізав себе ножом. Пізніше ми дізналися, що у нього були проблеми і раніше, але він ніколи нікому не говорив про це, навіть матері чи братам і сестрам. А він був найвеселішим і найщасливішим з них, як завжди казала моя мама.

І навіть онуки моїх дядьків страждають, деякі з них мають напади тривоги.

А мій батько? У нього ніколи не було жодних ознак «синдрому Індії», він завжди був дуже дружелюбним, доброзичливим і веселим.

Починаючи з 90-х років, після війни в Перській затоці, зросла зацікавленість тим, що зараз називається ПТСР (посттравматичний стресовий розлад). Проводиться багато досліджень, і інформацію про все, що з цим пов'язано, можна знайти в книгах і в Інтернеті, останнім фактом є те, що ПТСР змінює ДНК, і ці зміни викликають психіатричні проблеми у майбутніх дітей і навіть онуків людей, які мають ПТСР, як ми вже відчуваємо в нашій родині, тому дуже важливо, щоб люди лікувалися від цього розладу, як я його називаю. Чому я називаю це розладом, ви можете прочитати на наступній сторінці, де я поясню, що викликає ПТСР.

Translated with DeepL.com (free version)